

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 5 • mei 2024*

INHOUD

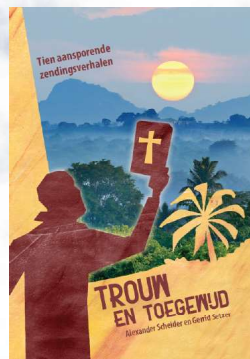
<i>Gods gunst (gedicht) .....</i>	<i>101</i>
<i>De Naam boven alle namen (5) .....</i>	<i>102</i>
<i>Christus in Psalm 23 (4, slot) .....</i>	<i>106</i>
<i>De eenheid van de Geest bewaren (2) .....</i>	<i>109</i>
<i>'Doe de boze uit uw midden weg' .....</i>	<i>112</i>
<i>De troost van het 'totdat Hij komt' .....</i>	<i>119</i>
<i>Lasteren, roddelen, kwaadspreken .....</i>	<i>122</i>
<i>'Ja, Ik kom spoedig' (1) .....</i>	<i>124</i>

Trouw en toegewijd

Tien aansporende zendingsverhalen

Auteurs: Alexander Schneider en Gerrid Setzer

In dit boek gaat het over tien mensen die God met trouw en toewijding als zending hebben gediend. Ze lieten hier op aarde een spoor van zegen na. En al leefden ze op aarde in armoede, ziekte, een hard klimaat en tussen vijandige mensen, ze zullen in de hemel zeker een rijke beloning ontvangen.

Deze geloofsvoorbeelden zijn een aansporing voor ons allemaal. Ook voor jou: een aansporing om met zendingswerkers mee te leven, om voor hen te bidden en ook om je zelf in te zetten voor de verspreiding van Gods goede boodschap.

Daarbij is het niet mogelijk en niet nodig dat je alles overneemt wat deze mannen en vrouwen hebben gedaan en hoe zij precies hebben geleefd. Maar één ding staat vast: hun trouw en toewijding sporen ons allemaal aan en wijzen ons de juiste richting door het leven.

Voor Wie wil jij leven? En wat is jouw levensdoel? Laat je uitdagen door deze tien voorbeelden!

Prachtig, gebonden boek. Formaat A5, 156 pag. v.v. illustraties (zwart-wit)

Bestelcode: 6136

Prijs: €14,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoordjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Gods gunst

Laat ons met blijde klanken
nu God de Vader danken,
Die liefd'rijk aan ons denkt.
O, laten w' in ons midden
met eerbied Hem aanbidden
Die alles aan de Zijnen schenkt.

Wie kan Gods liefde prijzen
en Hem zijn dank bewijzen?
Alleen Gods eigen kind!
Geen engel kent die dingen
waar wij van mogen zingen
omdat de Vader ons bemint.

De engelen hierboven,
zij dienen en zij loven,
maar zonen zijn zij niet.
Geen dood heeft hen verslonden,
geen liefde hen gevonden,
zij kennen geen verlossingslied.

Gods gunst heeft ons verkoren;
wij waren diep verloren,
maar Christus gaf Zijn bloed.
De Zoon is ons gegeven,
in Hem het eeuwig leven,
een kostbaar, onvergank'lijk goed.

Gods Naam is hoog geprezen!
Hoe hemels zal het wezen
in Vaders heerlijkheid!
Wij zullen Hem aanschouwen
en steeds de lof ontvouwen
van Hem Die eeuwig ons verblijdt.

Carl Brockhaus

De Naam boven alle namen (5)

Hoofdstuk 3 – 'U zult Hem de naam Immanuel geven'

Er is al op gewezen dat met de geboorte van Jezus in Bethlehem de profetie in vervulling ging: 'U zult Hem de naam Immanuel geven'. Dat wil niet zeggen dat de geboorte in en door zichzelf de vervulling bevatte: ze was eerder het onderpand en de zekerheid ervan. De betekenis van de naam, zoals door God Zelf verklaard, is 'God met ons' en dit stelt ons in staat te begrijpen dat hiermee vooruitgezien wordt naar de volledige gevolgen voor Israël van het komen van hun Messias in deze wereld, met andere woorden: **dat de naam Immanuel van onze gezegende Heere alleen verwerkelijkt zal worden in verband met de vestiging van Zijn heerlijke troon op aarde, wanneer Hij alles wat God is, in Zijn bestuur zal bewerken.** Dan is Hij met Zijn volk en gaat in vervulling: 'Zijn naam zal voor eeuwig blijven; zolang de zon er is, wordt Zijn naam van kind tot kind voortgeplant. Zij zullen in Hem gezegend worden; alle heidenvolken zullen Hem gelukkig prijzen' (Ps. 72:17).

De naam draagt daarom de vervulling van Zijn sterven voor 'dat volk' in zich en de belofte van Zijn persoonlijke aanwezigheid bij Zijn aardse volk. Over die tijd spreekt de profeet wanneer hij zegt: 'Juich en zing vrolijk, inwoonster van Sion, want groot in uw midden is de Heilige van Israël' (Jes. 12:6).

Een verwijzing naar de profetie zelf, samen met haar context, zal dit overvloedig duidelijk maken. Achaz, de vader van Hizkia, zat in die tijd op de troon van Juda en hij 'deed niet wat juist was in de ogen van de HEERE, zijn God, zoals zijn vader David, maar hij ging in de weg van de koningen van Israël; ja, zelfs deed hij zijn zoon door het vuur gaan, overeenkomstig de gruweldaden van

de heidenvolken die de HEERE van voor de ogen van de Israëlieten verdreven had' (2 Kon. 16:2-3).

Maar ondanks zijn verdorvenheid en afvalligheid wachtte God met grote lankmoedigheid en rekende Hij niet af met Zijn schuldige dienaar. Integendeel, toen Efraïm en Syrië een verbond aangingen tegen het huis van David en optrokken om Jeruzalem te belegeren, zond Jahweh Zijn knecht Jesaja met een bemoedigende boodschap, waarin hij Achaz verzekerde dat de plannen van zijn vijanden niet zouden slagen. De profeet voegde er tegelijkertijd de waarschuwing aan toe: 'Indien u niet gelooft, voorwaar, u zult geen stand houden' (Jes. 7:9). Achaz mocht dan bevrijd zijn van het huidige gevaar, maar tenzij hij zich wendde tot en zich hield aan het woord van de Heere, zou hij zijn verdiende straf niet ontlopen (zie 2 Kron. 28).

Maar opnieuw probeerde God in Zijn liefdevolle genade het hart en geweten van de zondigende vorst aan te spreken. God zou, als Achaz erom vroeg, Zich verwaardigen hem een teken te geven, hetzij beneden in de diepte hetzij boven in de hoogte, als bevestiging van de zekere vervulling van Zijn woord. Het hart van Achaz had zich tot afgoden gewend en verhard als hij was, weigerde hij, onder het mom van vroomheid, de aangeboden Goddelijke tussenkomst, met de woorden: 'Ik zal het niet vragen en de HEERE niet op de proef stellen'.

Hij Die harten doorgrondt, kon niet misleid worden en na een ernstige vermaning verklaarde de profeet dat de Heere Zelf hem een teken zou geven. '**Zie, de maagd zal zwanger worden. Zij zal een Zoon baren en Hem de naam Immanuel geven**' (Jes. 7:14). Hierin wordt 'de diepte van rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God' ontvouwd (Rom. 11:33).

Het huis van David kon falen in zijn verantwoordelijkheid en alles verbeuren en heeft dat ook jammerlijk gedaan, maar daarop kon

God, handelend vanuit Zijn eigen hart en in overeenstemming met Zijn plannen, tussenbeide treden en door de komst van Jahweh de Redder – door Zijn verwerping, sterven en opstanding – alle raadsbesluiten van Zijn genade volvoeren. De geboorte van Immanuel zou op deze wijze alles veranderen. Zij die hun vertrouwen niet op God stelden, zouden net als Achaz gestraft worden, maar Immanuel zou alles goedmaken en de Naam van God rechtvaardigen en verheerlijken in Zijn heerschappij op aarde.

Maar voor Israël ligt er, vanwege hun ongeloof, een lange, moeizame weg tussen de geboorte van Immanuel en de heerlijkheid van het koninkrijk. Dit was duidelijk voorzien door de profeet in verband met de profetie die we bespreken. De zorgvuldige lezer zal opmerken dat de eerste inval in het land door de Assyriërs, waarbij een uiterst desolate situatie ontstond door het ongehinderde succes (Jes. 7:17), slechts een voorafschaduw is van een aanval die in de eindtijd plaats zal vinden, wanneer Assyrië en zijn bondgenoten volkomen verpletterd zullen worden. Ze mogen een plan beramen, maar het zal verijdeld worden; ze mogen een woord spreken, maar het zal niet tot stand komen (Jes. 8:9-10) – want 'God is met ons' (Immanuel).

Voor die tijd – de uiteindelijke vernietiging van Israëls vijand – zal Hij Die geboren is uit de maagd en aan Wie de naam Immanuel is gegeven, worden verworpen. De overgang hiernaartoe is buitengewoon mooi. De profeet kreeg van God het onderricht dat hij 'niet in de weg van dit volk moest gaan: U mag geen samenzwering noemen alles wat dit volk een samenzwering noemt; en waar zij voor bevreesd zijn, daarvoor mag u niet bevreesd zijn en

niet schrikken. De HEERE van de legermachten, Hem moet u heilig achten; Hij is uw vrees en Hij is uw verschrikking' (vs. 11-13). Dit brengt echter onmiddellijk afzondering, want het scheidt een overblijfsel van de massa van het volk. Daarom lezen we in het volgende vers ook: 'Hij zal tot een heiligdom voor u zijn' (voor allen die Hem heilig achten en Hem vrezen); maar 'tot een steen des aanstoots, en tot een rots waarover men struikelt voor de beide huizen van Israël, tot een strik en een val voor de inwoners van Jeruzalem'. Zoals Simeon profeteerde: 'Zie, Deze is gesteld tot een val en opstanding van velen in Israël en tot een teken dat weersproken wordt ... opdat de gedachten uit vele harten openbaar worden' (Luk. 2:34-35).

Immanuel kwam. Hij is het heiligdom van hen die op Hem hadden gewacht, [Hij is het ware Middelpunt rondom Wie Zijn volk is verzameld](#) en hier, voor de eerste keer, spreekt Hij Zelf en noemt Hij hen 'Mijn leerlingen' (Jes. 8:16). Hij noemt hen zo in verband met 'het getuigenis' en verklaart duidelijk dat de waarheid van die tijd, de wet en het getuigenis, is toevertrouwd aan en beperkt tot het overblijfsel, nu Zijn leerlingen. Zo was het ook in de tijd van de verwerping van David. In de grot van Adullam, waar ieder die in nood verkeerde, ieder die een schuldeiser had en ieder die verbitterd van gemoed was, zich bij hem had gevoegd en hij hun leider was, bevond zich ook de profeet Gad, en onmiddellijk daarna zocht de priester Abjathar eveneens zijn toevlucht tot dit gezelschap, dat nu alle vormen van Gods getuigenis omvatte in de personen van de koning, de profeet en de priester (zie 1 Sam. 22).

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

Christus in Psalm 23 (4, slot)

We hebben al overwogen dat de Heere Jezus een ononderbroken gemeenschap met Zijn Vader genoot en als het ware altijd 'bij de Bron' was. Zo was het zowel natuurlijk als noodzakelijk voor Hem om altijd in de dingen van Zijn Vader te zijn. 'Wist u niet dat Ik moet zijn in de dingen van Mijn Vader?' (Luk. 2:49). Als gevolg daarvan nam 'Jezus toe in wijsheid en in grootte en in gunst bij God en de mensen' (Luk. 2:52), zodat het volgende vers van Psalm 23 ook in Zijn aardse leven in vervulling ging:

Vers 6

'Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven'.

De laatste woorden van deze Psalm richten eindelijk onze blik op de toekomst, op het huis van de Vader. Christus is daar al binnengegaan als de verheerlijkte Mens om voor ons daar een plaats te bereiden. En die plaats zullen we niet alleen voor een beperkt aantal dagen hebben, niet alleen maar 'al de dagen van mijn leven' (vs. 6a) – maar voor altijd:

'Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen'. Hier is de betekenis van 'tot in lengte van dagen' niet zozeer dat het eeuwig duurt, maar dat het ononderbroken is. **Het 'ononderbroken' wonen in het huis van de Vader komt hier voor ons naar voren.** Zo zal de ononderbroken gemeenschap op aarde, die al wordt aangeduid door de bereide tafel en de overvloeiende beker, in de eeuwigheid worden voortgezet (vs. 5).

Ook in Hebrëen 10 wordt het woord 'eeuwig' gebruikt in de betekenis van 'ononderbroken'. Daar echter wordt verwezen naar het permanente zitten van de Heere Jezus aan de rechterhand van God ('tot in eeuwigheid [of: voor altijd] gezeten aan de rech-

terhand van God', Hebr. 10:12), evenals onze voortdurende volmaaktheid ('Want door één offerande heeft Hij voor altijd hen volmaakt, die geheiligd worden', Hebr. 10:14). Vooral met betrekking tot onze volmaakte positie toont de betekenis van het woord 'voor altijd' zich op een prachtige manier, want onze volmaaktheid in Hem duurt niet alleen eeuwig, maar ook *zonder onderbreking* – zelfs nu al volgens onze positie op aarde.

Het ononderbroken wonen 'in het huis van de Heere' (voor ons het huis van de Vader; Joh. 14:2), is dus onze eeuwige zegen die wij in Hem bezitten. De voorwaarde hiervoor was de terugkeer van de Zoon naar de Vader om voor ons een plaats te bereiden in Zijn huis (Joh. 14:3). Maar Hij heeft het fundament vooraf gelegd op Golgotha, toen Hij ons verlostte door Zijn eigen bloed, want alleen de verlostten zijn waardig en in staat om in de aanwezigheid van God te wonen.

Het eerste Schriftgedeelte dat spreekt over Gods woning, maakt dit verband meteen duidelijk: 'U leidde in Uw goedertierenheid dit volk, dat U verlost hebt. U leidde hen zachtjes door Uw kracht naar Uw heilige woning' (Ex. 15:13). De verlossing is dus de basis voor het wonen in de aanwezigheid van God.

Daarom is er geen sprake van dat God bij Adam en Eva in de hof van Eden verbleef, hoewel zij in eerste instantie onschuldig waren! Hij bezocht hen, maar *woonde* niet bij hen (Gen. 3:8). **De eerste schepping biedt geen basis voor het wonen in Gods tegenwoordigheid, maar alleen het bloed van Christus: Zijn leven dat Hij gaf aan het kruis van Golgotha.**

Dit kruis stond aan het einde van Zijn reis door deze wereld, die Hij bewandelde in het spoor van de gerechtigheid – een wereld die voor Hem een dal van de schaduw van de dood was. Toch ging de grote Herder Zijn schapen voor door deze omstandigheden, in ononderbroken gemeenschap met Zijn God en Vader,

om hen in deze huidige tijd vanuit de hemel te besturen en te leiden. Daarom legt Hij vandaag ook Zijn eigen woorden uit deze prachtige Psalm 23 in *onze* mond, zodat wij Hem kunnen nadoen door te zeggen:

Een psalm van David. De HEERE is mijn Herder,
mij ontbreekt niets.

Hij doet mij neerliggen in grazige weiden, Hij
leidt mij zachtjes naar stille wateren.

Hij verkwikt mijn ziel, Hij leidt mij in het spoor
van de gerechtigheid, omwille van Zijn Naam.

Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de
dood, ik zou geen kwaad vrezen, want U bent
met mij; Uw stok en Uw staf,
die vertroosten mij.

U maakt voor mij de tafel gereed voor de ogen
van mijn tegenstanders; U zalft mijn hoofd met
olie, mijn beker vloeit over.

Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij
volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het
huis van de HEERE blijven tot
in lengte van dagen.

Matthias Wölfinger

De eenheid van de Geest bewaren (2)

In de eerste aflevering hebben we al gezien dat Gods Woord ons een opdracht geeft, namelijk om de eenheid van de Geest te bewaren. Wij moeten de door de Heilige Geest tot stand gebrachte eenheid van het lichaam in de praktijk tot uitdrukking brengen; zó moeten we de eenheid van de Geest bewaren.

Niet alleen een plaatselijke kwestie

De vermaning om de eenheid van de Geest te bewaren geldt niet alleen op een bepaalde plek waar gelovigen samenkomen. Dat wil zeggen: het is geen vermaning die alleen haar betekenis zou hebben voor elke plaatselijke samenkomst, want de eenheid van de Geest is geen *plaatselijke* eenheid, maar een eenheid die al Gods kinderen (wereldwijd) op het oog heeft, want de Schrift zegt: 'wij, de velen, zijn één brood, één lichaam' (1 Kor. 10:17). Gods Woord kent geen afzonderlijke plaatselijke eenheden – hoewel de plaatselijke vergaderingen allemaal een andere praktische toestand hebben en daarvoor verantwoordelijk zijn (verg. Openb. 2-3). Evenmin is het zo dat vele plaatselijke eenheden samen een bovenliggende eenheid vormen. Maar er is maar één lichaam en elk kind van God is een lid van dit lichaam (verg. 1 Kor. 12:13,20).

Volgens Gods gedachten wordt de door de Heilige Geest tot stand gebrachte eenheid echter wel plaatselijk uitgedrukt. Dat wil zeggen dat zij moet worden uitgedrukt op elke plaats waar leden van het ene lichaam wonen. In dit opzicht zijn plaatselijke samenkomsten een vertegenwoordiging van het ene lichaam en van het ene huis van God; ze zijn hetzelfde in wezen of karakter. Daarom schrijft de apostel letterlijk aan de Korinthiërs: 'U bent

lichaam van Christus' (1 Kor. 12:27); hij zegt niet: u bent *het* lichaam van Christus en ook niet: u bent *een* lichaam van Christus. En: 'Weet u niet dat u [de gelovigen in Korinthe] Gods tempel bent?' Dus niet: *de* tempel van God en ook niet: *een* tempel van God (1 Kor. 3:16).

Als volgens Gods gedachten de plaatselijke gemeente een vertegenwoordiging is van het ene lichaam en het ene huis van God, dan handelt die plaatselijke gemeente ook representatief of plaatsvervangend voor het ene lichaam. Daarom, wanneer de gemeente in X, vergaderd tot de Naam van de Heere Jezus, in Zijn Naam handelt en iemand ontvangt of uitsluit wat betreft de gemeenschap, handelt zij als een uitdrukking van het hele lichaam en het hele huis van God.

Dit betekent dat het handelen van de gemeente in X in de Naam van de Heere, dat zijn erkenning vindt in de hemel (Matth. 18:18), ook geldig en bindend is voor de gemeente in Y. Dit wordt ook onderbouwd door aanbevelingsbrieven, die een bijbels gefundeerde praktijk zijn (verg. 2 Kor. 3:1), want daarin getuigt de betreffende samenkomst dat de persoon in kwestie in gemeenschap is met de broeders en zusters in die plaats en daarom principieel deze gemeenschap in elke andere plaatselijke gemeente kan uitoefenen.

Gods Woord erkent geen plaatselijk onafhankelijke gemeenten. Integendeel, het Boek Handelingen maakt duidelijk dat in de begintijd van de Gemeente alles in het werk werd gesteld om onafhankelijke plaatselijke eenheden te vermijden. De eenheid die de Geest van God bewerkt, wordt gekenmerkt door het feit dat Hij gelovigen uit joden en volken tot één nieuwe mens heeft geschapen en hen tot één lichaam heeft verenigd (Ef. 2:15-16). En deze eenheid kwam toen op veel plaatsen tot uitdrukking. Daarom deden de apostelen, onder leiding van de Heilige Geest, hun uiterste best om een scheiding te voorkomen tussen de Joodse

gemeente in Jeruzalem (of de Joodse gemeenten in Judéa) en de gemeente in Antiochië, die voornamelijk bestond uit gelovigen met een niet-Joodse achtergrond (zie Hand. 15).

Ook vandaag nog mogelijk en geldig

Wanneer God ons in Zijn Woord aanwijzingen geeft met betrekking tot ons praktische gedrag, zijn deze tijdloos geldig. Zelfs door falen en verval onder Gods volk worden Gods eisen aan onze gehoorzaamheid niet minder. Dit geldt ook voor het bewaren van de eenheid van de Geest. Daarbij moeten we altijd teruggaan naar wat God in het begin heeft gegeven – naar de beginselen van Zijn Woord.

Een mooi voorbeeld zien we in het overblijfsel van Israël dat eeuwen geleden onder Zerubbabel (en later onder Ezra en Nehemia) terugkeerde uit de Babylonische gevangenschap. Hoewel zij getalsmatig maar een klein overblijfsel waren van het volk met twaalf stammen en er uiterlijk niets te zien was van het hele volk,

- ... handelden zij in hun aangelegenheden van aanbidding (altaar, tempelbouw) met het oog op de 'eenheid' van het twaalfstammenvolk en representatief voor het hele volk (verg. Ezra 6:17; 8:35).
- ... handelden zij in deze dingen volgens de principes van het 'begin' (Ezra 3:2-5).
- ... verbond God Zich met hen als vertegenwoordigers van Zijn volk dat bestond uit 12 stammen en beschouwde Hij dit overblijfsel als 'heel Israël' omdat zij Gods gedachten uitvoerden met betrekking tot Zijn huis en aanbidding (Ezra 2:70; verg. Hag. 1:12,14).
- ... zag God in hen degenen die de voorrechten en verantwoordelijkheden van 'heel Israël' bezaten.

Zo moet het ook onze zorg zijn om Gods gedachten te verwerkelijken met betrekking tot Zijn huis en de door Hem gevormde eenheid, met alle voorrechten en verantwoordelijkheden die daarbij horen – ook al kunnen wij dat helaas niet doen samen met *allen* die tot het ene lichaam en huis van God behoren. Wij mogen echter nooit uit het oog verliezen dat de eenheid die wij moeten bewaren, niet alleen een kleine groep gelovigen op het oog heeft, maar *alle* gelovigen. Daarom moeten wij in principe ook bereid zijn iedere gelovige te verwelkomen die ook de eenheid van de Geest wil verwerkelijken – onder de voorwaarde dat er geen Schriftuurlijke redenen zijn die daartegen spreken, zoals morele of leerstellige verontreiniging door eigen gedrag of door verkeerde verbindingen.

Moge de Heere ons ijver geven om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede!

(Wordt vervolgd).

Christian Mohncke

‘Doe de boze uit uw midden weg’

Wat zegt de Schrift over de vraag:

Moet er ook tucht worden uitgeoefend na een belijdenis?

1 Korinthe 5

Op andere plaatsen is al in detail uitgelegd¹ dat *uitsluiting* de ultieme handeling van tucht is – in feite zelfs de erkenning dat alle tucht van de gemeente tevergeefs is geweest; ook is erop gewezen dat deze tucht alleen kan plaatsvinden door de gemeente en onder diepe verootmoediging en éénmaking met het kwaad,

---

¹ Zie bijv. het boek ‘Daar ben Ik in het midden van hen’ van dezelfde schrijver en ‘Tucht in Gods Huis’ van E.-A. Bremicker

dat ook deze allerlaatste tuchthandeling door de gemeente het herstel van het kwaad als doel heeft. Daarom gaan we daar nu niet verder op in; dit wordt hier als bekend en fundamenteel verondersteld. De vraag die we nu willen behandelen, is echter deze: *Moet iemand die zich schuldig heeft gemaakt aan duidelijke, grove zonde van het soort zoals dat in vers 11 wordt aangeduid, ook worden uitgesloten als hij zijn verdorven daad inziet en er berouw over heeft?*

Welnu, zonde is en blijft zonde, maar niet elke zonde heeft hetzelfde karakter of een even uitdagend karakter. Zo is er bijvoorbeeld 'zonde tot de dood' en zonde die 'niet tot de dood' is (1 Joh. 5:16-17). Door de omstandigheden waarmee een zonde gepaard gaat, kan die zonde voor God zo'n uitdagend karakter krijgen dat Hij er op Zijn regeringswegen met de Zijnen alleen op kan reageren met de lichamelijke dood van degene die de zonde heeft begaan. Hij zegt dan als het ware tegen Zijn schuldige kind: 'Kom nu naar Mij toe! Ik kan je niet langer gebruiken als getuige op aarde!'

Dit staat helemaal los van de kwestie van zijn aanneming door God of zijn eeuwige gelukzaligheid. Het gaat er hierbij ook helemaal niet om of die ziel nog hersteld is. In de meeste gevallen zal dit het geval zijn. We hebben gehoord over gevallen waarin zielen in volledige overeenstemming met God werden gebracht voordat ze werden Thuis gehaald, die ook vroegen dat er niet voor hen gebeden zou worden. Maar Gods regeringswegen met hen bleven bestaan: Hij nam hen weg van dit aardse toneel van verantwoording; zeker, ze gingen in vrede naar Huis, maar – ze gingen! Ook de zonde van Mozes (Ps. 106:33; Num. 20:10-11) is een ernstig, waarschuwend voorbeeld van het basisprincipe dat Gods wegen als gevolg van zonde ook onveranderlijk kunnen zijn in gevallen waarin de ziel weer volledig in harmonieuze gemeenschap met God is gekomen. Hoewel hij de Heere vurig smeekte:

'Laat mij toch oversteken en dat goede land zien', bleef het antwoord van Jahweh onveranderd: 'Laat het u genoeg zijn; spreek niet meer tot Mij over deze zaak' (Deut. 3:25-26). De Heere Zelf begroef hem – maar hij mocht niet binnengaan in het land dat hij nog had mogen zien.

Nu betekent dit niet dat we in 1 Korinthe 5 de 'zonde tot de dood' hebben. Ik heb het alleen vermeld om ons te laten zien dat **zonde een bijzonder ernstig karakter kan aannemen en dat het dan niet meer in de eerste plaats een kwestie van herstel van de betreffende persoon is, maar van Gods handelen in Zijn regering.**

Als het gaat om Gods *wonen* onder mensen, is *heiligheid* altijd de overheersende gedachte, niet *liefde*. Dit zien we zowel in 1 Korinthe 5 als in 1 Timotheüs 3:15: 'opdat u weet hoe men *zich moet gedragen* in het huis van God'. 1 Korinthe 3:17 zegt: 'De tempel van God is heilig, en dat bent u'.

Dit principe wordt ook duidelijk benadrukt in het Oude Testament: '*De heiligheid* is een sieraad voor Uw huis, HEERE, tot in lengte van dagen' (Ps. 93:5). Als God in het midden van Zijn verlost volk woont, dan moet dat volk Zijn *heiligheid handhaven*. Het volk Israël was verplicht om iedereen die melaats was, iedereen die vloeide en iedereen die verontreinigd was door een dood lichaam, weg te doen uit het legerkamp, '*zodat* zij hun kampen niet verontreinigen, waar Ik in hun midden *woon*' (Num. 5:2-3).

Het handhaven van Gods heiligheid heeft een persoonlijke en een gezamenlijke kant. Persoonlijk moet ik mijzelf onderzoeken

om te zien of ik in overeenstemming ben met Gods heiligheid (verg. 1 Tim. 2:8; 1 Kor. 11:28). Maar dat is bij lange na niet alles. De hele vergadering van Israël was verantwoordelijk voor de toestand van Gods volk, voor de heiligheid van het legerkamp. Dat was geen zaak van de priesters en Levieten alleen, maar iedereen in het volk was niet alleen verantwoordelijk voor zijn eigen toestand, maar ook voor de toestand van *het hele volk*. Zo lezen we in vers 4 van het eerder genoemde hoofdstuk in Numeri: 'En de Israëlieten deden zo'. Als de stem van de vloek, van godslastering, in Israël was gehoord, moesten allen die het hadden gehoord, hun handen op zijn hoofd leggen (waardoor zij zich één maakten met het kwaad), dan moest *de hele gemeenschap* hem stenigen (Lev. 24:14). 'Zo moet u het kwaad uit uw midden wegdoen' (Deut. 17:7).

Welnu, dat is precies wat we vinden in 1 Korinthe 5. Als te midden van Gods kinderen een kwaad van zo'n flagrant, overduidelijk karakter openbaart dat de eer en heiligheid van God openlijk geschonden wordt, dan moet 'hij die deze daad begaan heeft' (vs. 2), 'die dit zo bedreven heeft' (vs 3), **uit hun midden weggedaan worden**. Hij is gekenmerkt door deze verdorven daad en is daardoor zelf een verdorvene, een 'boze', en Gods Woord vertelt ons over dergelijke mensen: 'Doe de boze uit uw midden weg'.

Het is zeker geen toeval dat de Heilige Geest om het kwaad te beschrijven de nadruk legt op het begaan van de daad in verzen 2 en 3 en dat Hij deze daad onderstreept als punctueel, dat wil zeggen als één enkel geheel².

Er was misschien maar één daad zichtbaar, maar die maakte de hele boze toestand openbaar die al lang daarvoor had bestaan. En het is heel belangrijk dat in acht te nemen. Men valt niet zo-

---

² Dat doet Hij door de Griekse aoristus-vorm van het deelwoord te gebruiken, zodat er letterlijk staat: 'de deze daad begaan hebbende' (vers 2) en in vers 3: 'de dit zo bedreven hebbende'.

maar in hoererij, maar het begaan van de daad laat alleen maar zien dat er al van tevoren onreine gedachten en daden werden getolereerd en gekoesterd en dat deze toestand niet werd veroordeeld.

Misschien heeft de betreffende al lange tijd niet in acht genomen wat de Heere Jezus in Mattheüs 5:28 zei: 'dat ieder die een vrouw aanziet om haar te begeren, al overspel met haar gepleegd heeft in zijn hart'. Ook zal iemand nauwelijks lasteringen uitspreken en dus een 'lasteraar' worden als hij zijn hart en gedachten niet al lang tevoren heeft toegestaan om ver van God af te dwalen.

Sommige van de uitdrukkingen die in vers 11 worden genoemd, duiden eerder op een toestand, bijvoorbeeld 'hebzuchtige', 'dronkaard'. Maar je wordt niet pas een 'rover' na de 10e roofoverval – één ervan is genoeg om te laten zien dat je er één bent. De bijpassende toestand kan al lang aanwezig zijn geweest en de gemeenschap met de Heere kan al lang verloren zijn gegaan, voordat een opzienbarende daad de tot dan toe verborgen toestand openbaar bekend maakt. Dit is allemaal heel ernstig voor ons. Het leert ons dat we ons hart moeten bewaken (Spr. 4:23), het begin van het kwaad moeten weerstaan en er zorgvuldig voor moeten waken dat dit geen toestand wordt, **want als het een toestand wordt, leef je in de zonde en dat is verschrikkelijk**. De mensen of de medebroeders en -zusters hebben het misschien nog niet opgemerkt, maar God ziet het! En als we ermee doorgaan alle waarschuwingssignalen te negeren, zal Hij het kwaad openbaren.

De dingen die in vers 11 genoemd worden, zijn zeker geen volledige 'lijst', anders zou bijvoorbeeld een moordenaar wél met ons aan de tafel van de Heere kunnen aanzitten, maar het zijn enkele *voorbeelden* van kwaad van een bijzondere, ernstige, openbare aard, waar de gemeente dienovereenkomstig mee moet handelen. Als we de vraag die aan het begin genoemd werd, steeds in

het achterhoofd houden, is het opmerkelijk dat de apostel, nadat het kwaad zich op deze manier in Korinthe had gemanifesteerd, niet iets zegt als: 'Jullie hebben niet veeleer leed gedragen door de dader te bezoeken en te proberen zijn geweten te bereiken en hem tot inkeer en berouw te brengen'.

De kwestie van **herstel** komt pas in de tweede Brief aan de orde, *nadat* de persoon was uitgesloten. Hier in 1 Korinthe 5 daarentegen gaat het om het handhaven van de eer en heiligheid van Hem Die in ons midden woont en het woord van de Heere is dan helder: 'Doe de boze uit uw midden weg'. De gemeente moet zichzelf reinigen, niet alleen door berouw, maar door het uitsluiten.

Soms hoor je: 'Maar de overtreder heeft berouw over zijn overtreding!' Dit is ongetwijfeld beter dan doorgaan met het kwaad en het kan het begin van herstel zijn, maar verdriet en zelfs tranen zijn geen betrouwbare en afdoende tekenen van een werkelijk herstel. Behalve wanneer iemand totaal is verhard, komt er na de overtreding bijna altijd een fase van ontzuivering en een bepaalde droefheid, maar men huilt dan veel meer over de daad en over de gevolgen ervan dan over de droevige toestand waaruit die overtreding voortkwam. Er zijn talloze voorbeelden hiervan in de Schrift.

Echt herstel leidt tot het inzicht én de veroordeling *van de wortel zelf* en tot een diep besef hoezeer de Heere Jezus onteerd is. Maar dit diepgaande werk van de Heilige Geest in de ziel heeft tijd nodig – vooral in dergelijke ernstige gevallen waarmee we ons nu alleen bezighouden – zoals Numeri 19:12,19 ons onder-

wijst: de verontreinigde persoon werd twee keer besprenkeld met het water van de ontzondiging, op de 3e dag en de 7e dag en pas op de 7e dag was hij rein.

Moet dan de overtreder, die nog steeds gekenmerkt wordt door het kwaad en misschien een overspelige of een bedrieger is, in de tussentijd zondag op zondag verbonden blijven met de tafel van de Heere? Wij menen: zeker niet! Zelfs een tijdelijke onthouding van deelname aan de broodbreking verandert niets aan het feit dat hij ook in deze tijd in gemeenschap is met ons aan de tafel van de Heere.

Ook een toegeven van een zonde is geen betrouwbaar bewijs dat er herstel heeft plaatsgevonden. Het is maar al te natuurlijk en voor de hand liggend (vooral in zo'n ziekelijke gemoedstoestand) om aan de tucht door de gemeente te willen ontsnappen door de daad toe te geven. Maar dat zou allesbehalve een werkelijk herstel zijn. Als de wortel niet echt veroordeeld is, blijft het gevaar van terugval altijd aanwezig.

Veel vragen over de noodzaak van tucht in het één of andere geval komen alleen voort uit het feit dat we het niet zo nauw nemen met de eer van God en met het herstel van zielen. [Het achterwege laten van tucht verhindert vaak juist een grondig herstel.](#)

We willen dus samenvattend zeggen:
er zijn zonden waarvan het karakter wordt aangegeven in 1 Korinthe 5, waar uitsluiting moet plaatsvinden – omwille van de eer van God en omwille van het werkelijke herstel van degene die die zonden begaan heeft.

Christian Briem

De troost van het 'totdat Hij komt'

'Totdat Hij komt' zijn kostbare woorden. Ze zijn geschreven in verband met de maaltijd van de Heere (1 Kor. 11:23-26). Het is de viering van liefde; het is een liefdevol gedenken van Hem Die lang geleden in de nacht waarin Hij werd overgeleverd, het brood en de drinkbeker nam, de tekenen van het lichaam dat Hij overgaf; het is het voldoen aan Zijn verzoek toen Hij vooruitkeek naar het kruis met al z'n lijden en schande! Bedenk dat het voor u was en geef nu gehoor aan het 'tot Mijn gedachtenis'. 'Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van Heere, totdat Hij komt' (vs. 26).

Steeds wanneer wij samenkomen aan de tafel van de Heere, moet de Heere Zelf het enige Voorwerp voor ons zijn; Hij moet de aanbidding ontvangen van ons hart, de lofoffers van onze lippen. Geleid door Zijn Heilige Geest zullen we alleen Hem zien zoals Hij liefhad en Zichzelf gegeven heeft voor mensen als wij. We zien Hem zoals Hij, Die nu zit op Zijn verheven troon, de Zijnen nooit vergat, maar altijd zorg voor hen had en hen liefhad en leidde.

Als wij dit doen tot gedachtenis aan Hem, doen we dat 'totdat Hij komt'. Aan al het uiterlijk gedenken van Hem zal een einde komen wanneer Hij de Zijnen, die Hij met Zijn bloed heeft gekocht, meeneemt naar Zijn huis en ons huis, naar Zijn Vader en onze Vader. 'Totdat Hij komt' gedenken wij Zijn liefde en prijzen en aanbidden wij Hem.

'Totdat Hij komt' – deze woorden moeten we altijd in ons hart bewaren. Ze kunnen omschreven worden als de boodschap van de hemel aan het volk dat de Heere verwacht. Als ze steeds op-

nieuw weerklinken in onze ziel, zal het ons welgaan; we zullen dag aan dag vreugde en vrede ervaren en de gemeenschap met Hem voortdurend meer werkelijk ervaren.

'Totdat Hij komt' dienen wij Hem. Dat doen we dan niet zoals dat onszelf goeddunkt, maar in overeenstemming met Zijn wil, waarbij we vragen: 'Heere, wat wilt U dat ik doen zal?' Hoe zou Hij gediend worden als alles gedaan werd in het licht van deze drie woorden: 'totdat Hij komt'! Met wat een ijver en zelfverloochening, wat een oprechtheid en toewijding zou al ons werk voor Hem dan gepaard gaan! Hoe nuttig zouden we onze tijd gebruiken, de kostbare uren die Hij ons geeft en die vaak op zo'n zondige manier verspild worden, als wij steeds zouden denken aan het 'totdat Hij komt'. Wat een energie en ambitie zouden we hebben als deze woorden nooit werden vergeten!

'Totdat Hij komt' – dat bewustzijn zal ons helpen bij het leven en het wandelen waartoe Hij ons in Zijn genade geroepen heeft. Sommigen spreken hoogdravend over een *dieper* leven en anderen over een *hoger* leven, maar het beste is het leiden van een *nederig* leven. Wij zijn geroepen om net zo te wandelen als Hij gewandeld heeft; we zijn geroepen om Hem te volgen Die zachtmoedig en nederig was van hart. En bereidwillig zullen we achter Hem aan gaan en Zijn smaad dragen buiten de legerplaats, als we het 'totdat Hij komt' maar in gedachten houden.

'Totdat Hij komt' is strijd ons deel terwijl wij hier op aarde in ons lichaam zijn. Die strijd houdt nooit op. Onze vijanden zijn de boze machten, de wereld en het vlees. Maar de overwinning is voor ons. Hij heeft overwonnen en door Hem overwinnen wij. 'Totdat Hij komt' woedt de strijd, maar wanneer Hij komt eindigt het conflict en zal de satan volkomen verpletterd worden onder onze voeten (zie Rom. 16:20). Wat een stimulans om de goede strijd van het geloof te strijden, om voortdurend weerstand te bieden, wanneer het doel in zicht is. En dat einddoel is: 'totdat Hij komt'.

Beproevingen, verwarringen en de lasten van het leven – wat valt daarover te zeggen? Er is een tegenwoordige troost, een hulp op *dit* moment. Gebed is onze toevlucht. De Heere is de grote Lastendrager. Ga naar Hem toe en werp uw lasten en zorgen vandaag op Hem. Hij zal ze van u overnemen, want dat heeft Hij beloofd. Niet de lasten van morgen of volgende week, maar de lasten van *vandaag*.

Te midden van dat alles, terwijl we inderdaad gebruikmaken van ons voorrecht en onze lasten dus op de Heere werpen, moeten we blijven denken aan de boodschap van de Heere aan de Zijnen: 'totdat Hij komt'. Als Hij vandaag zou komen, wat gebeurt er dan met onze lasten? Ze zullen dieper zinken dan onze zonden gezonken zijn.

En onze tranen dan? Is er ooit een tijd geweest met zo veel gehuil en geweën als de donkere en boosaardige tijd van vandaag de dag? Tranen van pijn, tranen van verdriet, tranen van verlies! Geliefden die zijn weggenomen, anderen die ziek zijn en aan de rand van het graf staan. Maar – geprezen zij Zijn Naam – 'overnacht 's avonds het geweën, 's morgens is er gejuich' (Ps. 30:6). Het is alles alleen 'totdat Hij komt'.

En wanneer Hij komt? Dan zal Hij alle tranen van onze ogen afwissen. We zullen onze geliefden ontmoeten, onze vrienden, in Zijn tegenwoordigheid. **'Totdat Hij komt' is de balsem, ook nu al, voor al ons verdriet!** En in vertrouwen kunnen we glimlachen door alle gestorte tranen heen.

'Totdat Hij komt'. Maak een toets van deze woorden. Zie of er iets is in uw leven waarop ze niet toepasbaar zijn. Ze zullen in alles doordringen, als wij ze meer onze ogen en ons hart laten vullen. Dan zouden we inderdaad 'zaken doen totdat Hij komt' en dus dienstbaar en werkzaam zijn tot Hij ons komt halen (zie Luk. 19:13).

'**Totdat Hij komt**' – en *Hij zál komen*; binnenkort, op een heerlijke dag, zal er een einde komen aan de 'korte tijd' (Joh. 16:16-19). En als die 'korte tijd' is geëindigd – wat dan? O, wat een blijdschap! Dan zullen wij Hem zien zoals Hij is. Dat is voldoende! Laten we er dus op uit gaan en Hem beter dienen en de 'korte tijd' doorbrengen in trouw en toewijding aan Hem '**totdat Hij komt**'.

Bron: Our Hope, maart 1944

Lasteren, roddelen, kwaadspreken

De eerste lasteraar was de slang in het paradijs: hij sprak tegenover Eva kwaad van God, doordat Hij Hem als vijand van de mens voorstelde. De lasteraar spuit als het ware in het hart van de argeloze een vergif dat tot de dood leidt. Het kwaadspreken is een boze activiteit van de tong, een verraderlijk werk van dikwijls noodlottige verwoestende werking.

De bron van iedere kwaadspreking is de oude slang, de duivel. Bij het kwaadspreken wordt de verschrikkelijkheid van de zonde zo duidelijk openbaar. Eén zonde brengt een andere voort; ook prikkelt kwaadspreken tot woede en strijd. Alleen door de genade van God kan dit kwaad worden overwonnen. De noordenwind brengt regen voort en een achterbakse tong toornige gezichten (Spr. 25:23).

In de zondaarslijst van de verdorven mensheid vinden we ook kwaadsprekers en lasteraars (Rom. 1:29-30). In 2 Korinthe 12:20 lezen we dat Paulus vreest bij de Korinthiërs kwaadsprekerij en lasteringen te vinden. Het is opmerkelijk dat in beide plaatsen kwaadsprekers en lasteraars in directe verbinding met elkaar staan; zij zijn tweelingen en gaan verderf-brengend hand in hand van huis tot huis.

De apostel Paulus veroordeelt dit kwaad in 1 Timotheüs 5:11-13. Dat doet hij daar vooral bij jonge vrouwen en weduwen, die nog niet geleerd hebben hun tongen in toom te houden. Petrus vermaant de gelovigen een eerbare wandel te hebben, opdat de kwaadsprekers beschaamd worden. Jakobus waarschuwt eveneens tegen het kwaadspreken over een broeder, want wie over een broeder kwaadspreekt of zijn broeder oordeelt, spreekt kwaad van de wet en veroordeelt de wet (Jak. 4:11).

Als er een heel vertrouwelijke band is ontstaan onder broeders en zusters is het gevaar groot om in te grote vrijheid verkeerde dingen over andere broeders te vertellen. En dat gebeurt maar al te vaak onder het voorwendsel van een plicht voor God, maar is in de kern een uitvloeisel van persoonlijke jaloersheid en afgunst. Dergelijke gevallen worden vaak 'openhartig spreken' genoemd, maar ze kunnen beter 'kwaadsprekerij' genoemd worden; ze prikkelen er vaak toe om kwaad met kwaad te vergelden.

Ook leidt zo'n negatief spreken over elkaar gemakkelijk tot onjuiste voorstellingen en dat gebeurt terwijl Gods Woord al onder de wet een vals getuigenis verbiedt (Ex. 20:16). En vergeet nooit: de vrijheid van de genade geeft geen verlorene het recht om het gebod: 'U zult geen vals getuigenis spreken tegen uw naaste' straffeloos te overtreden.

Ziba is in het Oude Testament het beeld van een kwaadspreker (2 Sam. 19:26-27). Toen David uit Jeruzalem vluchtte, lasterde Ziba over zijn verlamde meester Méfiboseth en daardoor kreeg hij zijn bezittingen. Het verraad van Ziba werd echter openbaar en is in de heilige Schrift bewaard als waarschuwing voor alle kwaadsprekers en lasteraars.

O. Kunze

'Ja, Ik kom spoedig' (1)

Wij willen ons graag richten op de laatste bladzijde van de Bijbel, op dat gedeelte waarin ook de laatste woorden van de Heere Jezus staan. Het Bijbelboek Openbaring biedt immers een overvloed van profetische gebeurtenissen, die voor een deel tot in de eeuwigheid reiken. Het is de 'Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om Zijn slaven te tonen wat spoedig gebeuren moet' (Openb. 1:1).

Het profetische gedeelte van het Boek vindt zijn afsluiting met Openbaring 22:5. Wat volgt, is meer een soort toevoegsel met waarschuwingen en bemoedigingen voor hen die nog op de aarde zijn en voor wie alle verstrekte mededelingen gelden.

Christus – Wortel en Nageslacht van David

Het bijzondere nu aan dit 'toevoegsel' is dat de Persoon van de Heere Jezus plotseling en direct voor ons staat. Met een uniek, ongekend 'Ik, Jezus', staat Hij in ons blikveld: '**Ik**, Jezus, heb Mijn engel gezonden om u deze dingen te betuigen in de gemeenten. **Ik** ben de Wortel en het Nageslacht van David, de blinkende Morgenster' (Openb. 22:16).

In de grondtekst wordt dat 'Ik' benadrukt, net zoals in de tweede zin van het vers. Het beste is dit 'Ik, Jezus' te vergelijken met het antwoord van de verheerlijkte Heere op de vraag van Saulus 'Wie bent U, Heere?', waarop de Heere zegt: '*Ik ben Jezus, Die u vervolgt*' (Hand. 9:5).

Wat een waardigheid spreekt er vanuit deze eenvoudige woorden 'Ik, Jezus', waarmee de Heere Zich aan het slot van Openbaring kenbaar maakt. 'Ik' - hier spreekt de hoogste Persoonlijkheid. Als 'Jezus' werd Hij op aarde steeds gering geacht en miskend: 'Jezus van Nazareth'. Maar in de Naam van deze 'Jezus' zal zich

eenmaal alle knie buigen 'van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn' (Fil. 2:10). 'Ik, Jezus', o, dat is mijn Heere en Heiland, Die ik ken en liefheb, Die nu voor de laatste keer tot mij spreekt!

'Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om u deze dingen te getuigen in de gemeenten' (Openb. 22:16). Met 'deze dingen' bedoelt Hij de hele inhoud van het Boek. Niets daarvan mag verloren gaan.

Het 'instrument' om de woorden van de profetie over te brengen tussen de Heere Jezus en Johannes was een engel. Maar nu voegt de Heere aan het slot nog een paar persoonlijke woorden toe. Hij, Die met de hierboven geciteerde inleidende woorden het Boek Openbaring opnieuw opende, Hij alleen is bij machte het ook te besluiten met woorden uit Zijn mond, die ons hart sneller laten slaan.

Het getuigenis dat de Heere van Zichzelf geeft, is tweeledig: 'Ik ben de Wortel en het Nageslacht van David, de blinkende Morgenster'. Het eerste getuigenis houdt verband met Israël. Als Mens kwam de Heere uit het 'huis en geslacht van David' (Luk. 2:4). Dat is één van de voorwaarden waardoor Hij eens de aarde met macht en heerlijkheid zal kunnen regeren. Om de 'Koning van de Joden' te zijn, moest Hij volgens de belofte de Zoon van

David zijn (Hand. 13:23). Zo zochten dan ook de wijzen bij Zijn geboorte naar Hem als de 'Koning der Joden': 'Waar is de Koning van de Joden, Die geboren is?' (Matth. 2:2). Dat was ook bij Zijn dood de inhoud van het beschuldigende opschrift, dat Pilatus boven het hoofd van de Gekruisigde aanbracht: 'Er was geschreven: Jezus de Nazaréner, de Koning van de Joden' (Joh. 19:19). Maar wat een troostvol uitzicht! Eens zal waar worden, wat God de dochters van Jeruzalem heeft toegezegd: 'Verheug u zeer, dochter van Sion! Juich, dochter van Jeruzalem! Zie, uw Koning zal tot u komen' (Zach. 9:9).

Maar vervolgens hebben we de nog belangrijkere, de Goddelijke kant: als God is Hij ook de *Wortel*, de oorsprong van dit geslacht en alle aan Hem gegeven beloften. Hij is niet alleen maar Davids *Zoon*, maar ook Davids *Heere*, zoals Hij eens, David in Psalm 110 citerend, de sadduceeën voorhield (Luk. 20:41-44). Hoe beemoedigend om al het goede in de hemel en op aarde te vinden in Christus!

Christus – de Morgenster

Ja en dan spreekt de Heere over Zichzelf als de 'blinkende Morgenster'. Daarmee verlaat Hij Joods gebied en betreedt Hij het Christelijke terrein. Dat is verheugend om te zien. Voor Israël zal Hij eens als 'de Zon der gerechtigheid opgaan en onder Zijn vleugels zal genezing zijn' (Mal. 4:2). Aan de Gemeente (de ware Kerk) echter stelt Hij Zich voor als 'de blinkende Morgenster' (Openb. 22:16). **Daarmee wijst Hij naar een speciale band die alleen aan de Gemeente gegeven is, een verhouding die voor een deel nu al bestaat en genoten kan worden.**

Wat nu het beeld (symbool) als zodanig aangaat: de Morgenster (Venus) verschijnt aan de hemel wanneer het nog nacht is, voordat na een korte schemering de zon opgaat. In figuurlijke zin betekent dat: voordat de Heere Jezus met grote macht en heerlijkheid naar de aarde komt om Zijn vrede rijk te stichten, zal Hij aan Zijn bruid als blinkende Morgenster verschijnen en haar

door de opneming tot Zich in de heerlijkheid nemen (1 Thess. 4:16-17; 1 Kor. 15:51-52; 1 Joh. 3:2). De wereld ligt dan nog – net als nu – in de nacht te slapen: ‘Want die slapen, slapen ‘s nachts’ (1 Thess. 5:7).

Er wordt in het Nieuwe Testament drie keer gesproken over de ‘Morgenster’. We komen de uitdrukking de eerste keer tegen in de tweede Brief van Petrus. Nadat de apostel op het belang had gewezen om op het licht van het profetisch woord te letten, voegt hij eraan toe: ‘totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten’ (2 Petr. 1:19). Daar is dus nog een ander licht: dat van de ‘Morgenster’ (Grieks: ‘*phosphóros*’, dit is ‘Brenger van licht, lichtdrager’, de gebruikelijke betekenis voor de Morgenster). Hier zinspeelt Petrus een ogenblik op het komen van de Heere om de gelovigen tot Zich te nemen. Hij zegt als het ware: ‘profetie is goed, maar nog beter is het dat de Heere Jezus Zelf zal komen’. Hijzelf is het Onderwerp van ons hart en Zijn komst is voor ons een gelukzalige hoop. En wat een licht wekt die hoop van Zijn wederkomst in ons op! Daardoor leren we alles in zijn echte karakter kennen!

**Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich
met zeer grote vreugde.**

Mattheüs 2:10

De wereld slaapt nog. Wij genieten Hem echter al en kennen Hem, voordat wij Hem zien. En wanneer wij in geloof op de komst van onze goede Heere wachten en er sterk naar verlangen bij Hem te zijn, dan is metterdaad de Morgenster in onze harten opgegaan.

Bij de beide resterende uitdrukkingen in Openbaringen wordt bij elke uitdrukking een andere stijlfiguur gebruikt: ‘*Ster van de ochtend*’. In tegenstelling tot wat in de tweede Petrusbrief staat,

wordt hier dus niet op het *karakter* van de lichtdrager geweest, maar op het *moment van verschijnen* van de ster. Wanneer nu de Heere Jezus aan de overwinnaar in Thyatira belooft: 'En Ik zal hem de morgenster geven', dan betekent dat dat hij Christus zal bezitten en ervaren als Degene Die komt voordat het dag wordt.

Ten derde en laatste komen we de 'Morgenster' tegen in onze tekst in vers 16 van Openbaring 22: 'Ik ben ... de blinkende Morgenster'. Zo stelt de verheerlijkte Heere Zich aan Zijn Gemeente voor – in Zijn hemelse glorie. Is dat niet gedaan om onze harten te lokken? Wil de Heere als 'Morgenster' ons er niet aan herinneren dat de tijd van het wachten spoedig voorbij is, dat wij Hem gauw zullen zien zoals Hij is? Hijzelf wacht verlangend op het ogenblik waarop Hij Zijn bruid tot Zich zal nemen en haar verheerlijkt voor Zich zal stellen.

Wij zien dat zo liefelijk afgebeeld bij Izak en Rebekka (Gen. 24). De bruid was op weg door de woestijn naar haar bruidegom. 'Ik zal meegaan', had ze gezegd. Izak echter, mijmerend op het veld bij het aanbreken van de avond, verwachtte haar. Zo was ook hij de eerste die 'zijn ogen opsloeg' en de stoet kamelen zag aankomen. Daarna echter verhief ook Rebekka haar ogen en 'zag Izak'.

Wanneer de Heere nog de bijvoeglijke bepaling 'blinkend' toevoegt – 'de *blinkende* Morgenster' – dan doet Hij dat mogelijk om te laten zien dat met de toenemende nachtelijke kou de ster des te lichter straalt. Het is een geweldig voorrecht om te midden van de duisternis en kou van deze wereld op onze Heere en Heiland te mogen wachten. De 'Morgenster' maant ons om wachters te zijn, wachters in de nacht.

(Wordt vervolgd).

Christian Briem

Uitnodiging

Twentse Ontmoetingsdag

Graag willen we alle belangstellenden opnieuw uitnodigen voor een Bijbel-ontmoetingsdag in Twente.

Thema: **Leren van geloofshelden uit de Bijbel**

Ontmoetingsplek: Kulturhus Irene, Notter (gem. Wierden)

Datum: Zaterdag 8 juni 2024 van 10.00 tot ong. 15.30 uur

Dagindeling (de studies worden verzorgd in de vorm van lezingen):

9.30	zaal open
10.00 – 10.40	welkomstwoord, liederen, samen bidden
10.40 – 11.40	eerste Bijbellezing
11.40 – 12.00	liederen en gebed
12.00 – 13.30	broodmaaltijd en pauze <i>apart kinderprogramma: vanaf 13.30 uur</i>
13.30 – 13.45	liederen en gebed
13.45 – 14.45	tweede Bijbellezing
14.45 – 15.15	liederen, gebed, afsluiting

De studies worden uiteraard onderbroken door samen bidden en zingen en door pauzes. De deelname is gratis. Graag brood meenemen, voor koffie & frisdrank wordt gezorgd. Er zal voor de onkosten een collecte worden gehouden.

Er is deels een apart kinderprogramma (ong. 5-12 jaar) en er is de hele dag gelegenheid voor ouders in een apart zaaltje voor de allerkleinsten te zorgen. Evt. opgave voor overnachting kan bij de vermelde tel.nrs. of via het e-mail-adres.

Praktische informatie:

Voor inlichtingen: e-mail: ontmoetingsdagalmelo@gmail.com; of bel 0546-750243 (Richard & Marjan Grotenhuis), 0546-627070 (Peter & Willemien Beltman), of app naar 06-83392184 (Gerhard & Carolien Ros).

We willen graag helpen evt. onderdak te zoeken voor belangstellenden die één of twee nachten willen blijven.

Nadenkertje

Beroemde persoonlijkheden hebben het vaak moeilijk om een normaal leven te leiden, onopgemerkt door paparazzi en fans. Eens verscheen er in een juwelierszaak in Los Angeles een man met een opgeplakte baard en een pruik. De juwelier dacht dat het om een inbreker ging en seinde de politie in. Maar toen ontpopte de verdachte zich als een bekende kunstenaar, die zich gecamoufleerd had om te ontkomen aan de opdringerigheid van zijn fans.

Nu denk ik aan de Zoon van God, Die van een ongekende hogere afkomst en van meer waarde was. Ook naar Hem kwamen veel mensen – om Hem te zien en te horen of om bij Hem hulp te zoeken. Soms werd Hij omringd door een grote menigte en gunde men Hem geen pauze. En toch onttrok Hij Zich niet aan de mensen. Als Hij om te bidden alleen wilde zijn, gebruikte Hij daarvoor vaak de nachtelijke uren. Toch was Jezus Christus voor iedereen bereikbaar, niet alleen overdag, maar ook 's nachts, als iemand dat wenste. Duizenden in Israël hadden zijn bezigheden met eigen ogen gezien, velen hadden naar Hem geluisterd, sommigen Hem zelfs aangeraakt. En hoeveel mensen had Hij niet genezen!

En toch klonken even later de spreekkoren van de opgehitste menigten in Jeruzalem: 'Kruisig Hem!' Uitgerekend Hij, Die alleen maar goed gedaan had! Anderzijds laat de Bijbel er geen twijfel over bestaan dat Hij Zijn leven vrijwillig overgaf voor Zijn vijanden. Door deze daad werd Hij waarlijk de Heiland van de wereld. Nu nog is Hij de Redder voor ieder die in Hem gelooft.

Wat zijn, vergeleken met deze Heere, de beroemdheden van de wereld? Zij zijn gestorven en in het graf gebleven. Maar Jezus Christus leeft!